

**РОЗВИТОК СУФІКСАЛЬНОЇ СЛОВОТВІРНОЇ ПІДСИСТЕМИ
ІМЕННИКІВ З ТРАНСПОЗИЦІЙНИМ ЗНАЧЕННЯМ
ОПРЕДМЕТНЕНОЇ ДІЇ**

(структури з суфіксом -к(а) /-івк(а), -овк(а), -нк(а), -ачк(а), -учк(а))

Оксана МАКСИМЕЦЬ (Мелітополь, Україна)

Деривати із загальним словотвірним значенням опредметненої дії становлять значну групу лексики в українській мові. Систему формантів, що беруть участь у творенні таких іменників, складають праслов'янські, власне українські та запозичені суфіксальні морфеми. У статті ми визначаємо лексико-словотвірні групи віддієслівних іменників, які творяться за допомогою суфікса -к(а) та показуємо їх динаміку.

Ключові слова: *словотвір, опредметнена дія, іменник, суфікс, історія, розвиток.*

Derivatives with a total value of derivative actions as a subject constitute a significant group of vocabulary in the Ukrainian language. Formants system, involved in the creation of such nouns, is primitive Slavonic, properly Ukrainian and borrowed suffix morphemes. In this paper we define the lexical-derivative (word building) groups of verbal nouns that occur with the suffix -k(a) and show their dynamics.

Key words: *word formation, actions as a subject, noun suffix, history and development.*

Неослаблений інтерес до вивчення віддієслівних іменників у слов'янському мовознавстві спостерігається ще з початку ХХ ст. Як синтаксичні деривати віддієслівні іменники поставали раніше в дослідженнях чеських, польських та російських мовознавців, а саме в працях М.Докуліна, К. Бузашіової, О.Земської [15: 29-49, 68-76; 14: 24-29; 6: 184-185]. У сфері наукових досліджень перебували також питання історії формування девербативних субстантивів [4; 7], вивчено окремі типи цих похідних [8; 10; 13], стилістичні функції [5].

Дериваційний аспект вивчення віддієслівних похідних дав підстави для вибудови концепції словотвірної категорії опредметненої дії [2: 143-144; 3: 22-28], або категорії опредметнених значень дієслівних предикатів [9: 207]. В.Олексенко підкреслює, що “за своєю природою і механізмом утворення словотвірна категорія опредметнених значень дієслівних предикатів належить до словотвірних категорій особливого типу” [там само].

Незважаючи на наявність окремих наукових праць, пов'язаних із вивченням згаданої категорії, вона не стала ще предметом спеціального системного аналізу, хоча й потребує глибокого й об'єктивного розгляду як органічна складова підсистеми іменникової деривації та загальної системи українського словотвору, що в цілому й зумовлює актуальність такого дослідження.

Отже, у словниковому складі сучасної української мови досить поширені й активно вживаються віддієслівні іменники зі значенням опредметненої дії. За структурними ознаками такі іменники утворюють багату і складну систему лексико-словотвірних типів. Ця система формувалася протягом тривалого історичного періоду. Тому поряд зі спільнослов'янськими суфіксами (-**нн(я)**, -**тт(я)**, -**б(а)**, -**ок**, -**иц(я)**, -**от**) в українській мові наявні суфікси іншомовного походження (-**аціј(а)**, -**аж**, -**ур(а)**). Кожний словотвірний тип на позначення опредметненої дії характеризується певними семантичними особливостями. Саме цим і зумовлюється активність вжитку іменників кожного словотвірного типу та сфера їх стилістичного використання.

Мета нашої розвідки полягає в тому, щоб визначити лексико-словотвірні групи віддієслівних іменників, які творяться за допомогою суфікса -**к(а)** та простежити їх динаміку.

Суфікс -**к(а)** для творення імен дії, за даними дослідників, використовувався вже в праслов'янську епоху [11: 134]. В українській мові активізація його в цій функції відбулася порівняно пізно, приблизно в XVII ст. [1: 130-131; 11: 134-135].

За І.І.Коваликом, цей тип абстрактних іменників має основне значення опредметненої дії, але вони відрізняється від інших більшим ступенем утрати дієслівної ознаки [12: 70].

Найчастіше такі абстракти творяться від усічених основ інфінітива доконаного й недоконаного видів, у тому числі й від зворотних дієслів.

Формант **-іvk(a)/-овк(a)** бере участь у творенні абстрактних іменників від дієслів із сфіксом **-ува(-овува-)**. Морф **-нк(a)** виступає після основ з тематичним голосним **-а(-я-)**. Словотвірний формант **-ачк(a) /-ячк(a)/-учк(a)** сполучується з усіченими основами (інфінітивними або дієслів теперішнього часу). При творенні абстрактних іменників із цим різновидом суфікса **-к-а** відбувається чергування приголосних: **г/ж** – *витягти-витяжка*, **к/ч** – *насікати-насічка*, **х/ш** – *замахнутись-замашка*, губний /губний + **я** (перед -ячк-а) *спати-сплячка*.

У межах розглянутих похідних вичленовується кілька лексико-словотвірних типів.

Іменники на позначення стосунків між людьми

В обстежених джерелах кінця XVII-XVIIIст. фіксуються поодинокі утворення згаданого словотвірного типу, наприклад: *Лихолап ... прсил нас, абы мы дали ему писання, ижъ бы онъ напотомъ не мѣлъ жадной домовки* (МатТим I 221 1612 –1699) «докір»; *Посварка о вѣру* (II 179 1656-1771), *а чг·рнг·ць той г·трг·г·ливъ с нѣстолг· та на наших и зачалася сварка* (ДДГ186 1704).

Протягом XIXст. кількість таких похідних дещо збільшується, наприклад: *драка* (К-О I 403), *бійка* (Б-Н 55), *домовлянка* (Ж 196). Обстежені джерела нової української мови кінця XIX-початку XXст. теж містять кілька іменників цього ЛСГ, не засвідчених обстеженими джерелами попереднього періоду: *спірка* (УміСп 774), *суперечка* (775), *бузовка* (Гр I 107) “бійка”, *гніванка* (293) “гнів”, *нахвалка* (II 530) “погроза”, *обіцянка* (III 11), *подяка* (248), *порука* (355), *посварка* (357), *пошанівка* (394) “добре ставлення”, *припорука* (434), *розлука* (IV 48). Поповнення розглядової групи девербативів відбувається й у першій половині XX ст.: *обмовка* (III 43), *передрачка* (260) “сварка”, *принука* (IV 382), *сперечка* (V 427), *сутичка* (568), *ухмилка* (VI 257). Протягом другої половини XXст. кількість відповідних дериватів майже не зросла. Так, “Словник української мови” в 11-ти томах фіксує лише поодинокі утворення, не засвідчені лексикографічними джерелами

попередніх періодів: *виручка* (СУМ I 477), *підримка* (VI 516). Поодинокі девербативи цього типу зафіксовано й у діалектних словниках ХХ ст, наприклад: *бойка* (СПГ 26), *примусовка* “примусова праця” (Чаб III 267).

Назви на позначення переміщення, пересування

Обстежені джерела кінця XVII – XVIII ст. містять лише поодинокі утворення згаданого словотвірного типу, наприклад: *тоть чась оніѡ без всякой и малһйшей остановки пред магистромъ со всһмъ явится могли* (ДДГ 61 1746); *а гжѡгли воспослһ дугтъ какая остановка, на самихъ взисканиѡ для отвозки ѡдѡжи и обува въ полкъ Пѡргѡсловскій вислатъ нарочние подводи з доволнимъ для подводчиковъ провиянтомъ непрѡмһно* (142 1739).

Протягом ХІХ ст. коло таких назв поступово розширюється, наприклад: *проходка* (К-О III 65), *бидзканка* (Голов 365) “бігання”, *гайка* (Лев 43) “гаєння”, *висилка* (Ж 86), *гонка* (151). Продуктивність цього ЛСТ помітно зростає в к.ХІХ – на початку ХХст.: *обминка* (УміСп 558) “об’їзд”, *переноска* (642), *блуканка* (Гр I 76), *загайка* (II 24), *мандрівка* (404), *погонка* (III 234), *погулянка* (237), *прогулянка* (237), *проходка* (488) “прогулянка”, *роз’їздка* (IV 47), *рухавка* (89), *утіканка* (364), *ходка* (407). У першій половині ХХст. продуктивність згаданого лексико-словотвірного типу продовжує залишатися високою. Так, “Українсько-російський словник” за ред. І.Кириченка реєструє віддієслівні іменники зі значенням руху, які в обстежених джерелах попередніх періодів не траплялися, наприклад: *вивозка* (К I 137), *заїздка* (II 48), *заходка* (152), *маршировка* (489), *обихідка* (III 21), *перебіжка* (244), *перевозка* (254), *пересилка* (309), *поїздка* (IV 54), *пробіжка* (437), *проскачка* /спорт./ (IV 501), *розбіжка* (V 82), *розвозка* (95), *скачка* (329), *сходка* (584). У другій половині ХХ ст. формування цього ЛСТ в цілому завершується, відповідні деривати активно використовуються в мовній практиці, проте новотворів зазначеного типу не виявлено. Окремі деривати під впливом мовних та позамовних процесів перейшли до розмовного шару лексики, тоді як обстежені джерела попередніх періодів фіксували такі утворення в

літературній мові, наприклад: *гайка* /розм/ (СУМ II 16) “гаєння часу, затримка”, *ходка* /розм/ (XI 110) “поїздка з поверненням на вихідне місце”. Кілька утворень зафіксовано й у діалектному мовленні, наприклад: *виходка* (Чаб I 173) “прогулянка пішком”, *погонка* (III 144) “переслідування”.

Іменники на позначення процесів, пов'язаних із трудовою та професійною діяльністю людей

Обстежені джерела нової української мови фіксують зазначені утворення вже з кінця XVII – поч. XVIII ст.: *На витечку ... вієжати* (МатТим I 158 1656 –1771) “вилазка”; *под заставу пахатного поля оранки на чотырґ упруги...*(ДДГ 136 1780); *в постройке его велможности дому* (1751 74). Протягом XIX ст. спостерігається тенденція до збільшення похідних розгляданого типу: *балотировка* (К-О I 15), *переліка* (II 400) “перераховування осіб”, *поставка* “постачання” (618), *розплата* (III 146) “дія за зн. розплатитися”, *скубка* (247) “смикання за волосся, вуха і т. ін., як кара”, *бавка* (Ж 8), *висадка* (85), *висівка* (86), *проривка* (776), *стрижка* (927). Лексикографічні праці кінця XIX – початку XX ст. засвідчують подальше поповнення цієї групи похідних. Так, *Русско-українській словарь* М.Уманця і А.Спілки містить 27, а *“Словарь української мови”* за ред. Б.Грінченка - 34 таких утворення, з яких відповідно 16 та 22 в обстежених джерелах попередніх періодів не фіксувалися, наприклад: *вибірка* (УміСп 129), *вирубка* (144), *бранка* (461) “набір”, *сушка* (587), *рубанка* (897), *пилянка* (879), *палка* (963) “спалювання”, *сіянка* (1009), *топка* (1022), *бавка* (Гр I 16) “розвага”, *вичинка* (199), *віянка* (243) “просіювання хліба”, *добуванка* (400) “добування”, *ігранка* (II 195), *копанка* (280), *мазанка* (396) “мазання”, *обробка* (III 25), *поливанка* (282), *розвідка* (IV 35), *рубанка* (84) та ін.

У зв'язку з розвитком ділової та виробничо-професійної сфери суттєво зростає й кількість дериватів згаданого словотвірного типу. Так, *“Словник української мови”* в 11-ти томах містить уже близько 155 таких іменників, наприклад: *варка* (СУМ I 293), *випічка* (453), *засолка* (III 323), *ліпка* (IV 520), *надписка* (V 75), *насадка* (182), *паніровка* (VI 46), *поливка* (VII 67), *пробілка*

(VIII 120), *прополка* (259), *проривка* (267), *розкопка* (708), *розливка* (726), *штриховка* (XI 545) тощо. Чимало дериватів згаданого типу функціонує й у діалектах української мови, наприклад: *варінка* (Чаб I 129) “готування страви”, *забутовка* (II 10) “початок будівництва нової хати”, *застройка* (75), *мазка* (268) “мазання”, *полінка* (III 177) “поління”, *сапанка* (IV 55), *дижурка* (Он I 214) “чергування”.

Найменування виробничих та технологічних процесів

Початок фіксації похідних цього типу, органічно пов'язаного з попереднім, у новій українській мові покладали лексикографічні праці кінця XIX – початку XX століття - “Малорусско-німецкий словарь” Желехівського: *виплавка* (Ж 82), *спайка* (889) та “Русско-украинский словарь” М.Уманця і А.Спілки: *очистка* (УміСп 617), *переробка* (645). У зв'язку з активним розвитком наукового та виробничо-професійного стилів української мови кількість цих іменників протягом першої половини XX ст. стрімко зростає: *відклепка* (К I 233), *кантовка* (II 307), *обдувка* (III 13), *розточка* (V 197), *футеровка* (VI 301), *шліхтовка* (507) тощо. Ця тенденція зберігається й у другій половині XX ст. Так, “Словник української мови” в 11-ти томах подає близько 160 таких дериватів, а “Російсько-український словник наукової термінології” - близько 180, наприклад: *видувка* (СУМ I 393), *виплавка* (453), *заточка* (III 357), *обточка* (V 592), *поліровка* (VII 78), *розробка* (795), *проковка* (VIII 204), *жировка* (НТ 182), *клеровка* (253), *трельовка* (776) та ін.

Розвивається у XX ст. і ЛСГ девербативів термінологічного характеру, що відносяться до різних галузевих сфер, зокрема економіки, торгівлі: *закупка* (К-О I 493), *поставка* (Ум і Сп 746), *фасовка* (К VI 276), *націнка* (СУМ V 231), *переоцінка* (VI 243), *розфасовка* (VIII 847), *скупка* (IX 336).

Іменники на позначення комунікативної діяльності людей

Обстежені джерела кінця XVII – XVIII ст. подають лише поодинокі іменники згаданого словотвірного типу: *Гды зле ся под нимъ будутъ радити меншии, не поможетъ ему тая вымовка* (МатТим I 144); *Мовчи да макъ товчи; мовчанка нд пушит* (Зин 261). Окремі утворення цієї ЛСГ вперше

засвідчуються пам'ятками XIX ст., наприклад: *відмовка* (Ж 100), *замовка* (257), *обмівка* (569), *оповістка* (Ум і Сп 574) “оголошення”, *оголостка* (558). У загальнономовних словниках початку XX ст. кількість найменувань зазначеного типу значно зростає, наприклад: *балаканка* (Гр I 23), *балачка* (24), *визівка* (160) “лайка; лайливі слова”, *доказка* (412), *говірка* (296) “розмова. бесіда”, *змовка* (II 167), *об'явка* (III 33) “оголошення”, *оповіданка* (58), *оповістка* (59) “оголошення”, *поговірка* (233) “пересуди”, *помівка* (296) “розмова”, *примовка* (427), *приповідка* (433), *приказка* (418), *примівка* (426). Протягом XXст. продуктивність цього лексико-словотвірного типу продовжує зростати. Так, в “Українсько-російському словнику” за ред. І.Кириченка з 23 таких іменників 6 фіксуються вперше, наприклад: *недомовка* (К II 697), *перекличка* (III 277), *перетрактовка* /розм/ (321), *розказка* (V 120), *розповідка* (165), *трактовка* (VI 86). “Словник української мови” в 11-ти томах містить 20 іменників зазначеного словотвірного типу, 3 з яких не зареєстровано обстеженими джерелами попередніх періодів, як-от: *огласовка* (СУМ V 614), *співка* (IX 518), *перекличка* (VI 199).

Віддієслівні іменники з суфіксом *-к-* на позначення комунікативної діяльності включають до своїх реєстрів і діалектні словники XX ст., наприклад: *кликанка* (Он I 357), *мовка* (448), *обмівка* (II 9) “обмова”, *вимівка* (Чаб I 157), *гутірка* (259) “вимова”, *заговорка* (II 21) “замовляння”, *одказка* (34). Поодинокі утворення цієї групи вживаються лише в уснорозмовному мовленні (на що вказують ремарки): *диктовка* /розм/ (СУМ II 275), *розповідка* /розм/ (VIII 773).

Іменники на позначення фізіологічних процесів

Нечисленні девербативи розгляданого ЛСТ належать до похідних пізньої фіксації та реєструються лексикографічними джерелами української мови з початку XX ст.: *мигавка* (Ум і Сп 435), *хрипавка* (1091), *чихавка* (1106), *гикавка* (Гр I 282), *кихавка* (ГГЛем 424), *задишка* (СУМ III 111), *щикавка* (XI 583), *дригавка* (Он I 216), *позихачка* (Лис 166).

Іменники на позначення інтелектуальної діяльності людей

Основний фонд цього ЛСТ сформувався протягом ХІХ – ХХ ст.: *гадка* (Писк 26), *поминка* (Лев 15), *взмінка* “спогад” (398), *згадка* (Голов 593), *споминка* (УміСп 115), *вигадка* (Гр І 159), *видумка* (159), *догадка* (405), *думка* (455), *погаданка* (ІІІ 229) “думка”, *розгадка* (ІV 37), *виучка* (К І 203), *пригадка* (ІV 339), *спогадка* (V 449). Новими утвореннями ця нечисленна група не поповнюється.

Не набули продуктивності й інші лексико-словотвірні типи віддієслівних іменників із суфіксом **-к-** — назви намірів, вчинків, особливостей поведінки: *выдирка* (МатТим І 135 1656-1771) “грабунок”, *вибреханка* (Голов 433), *хапанка* “крадіж” (УміСп 757), *сподіванка* (471), *вихвалка* (Гр І 196), *настрашка* (ІІ 524), *вихватка* (К І 204) “витівка”; назви стану істоти: *загинка* (Голов 556), *болячка* (Гр І 85), *гарячка* (276), *опаска* (К ІІІ 127), *поправка* (ІV 169), *сплячка* (V 446), *утішка* (VІ 247); дій суб’єктів живої та неживої природи: *вихолка* (Гр І 198) “завірюха”, *хляпавка* (К VІ 340) “дощ, сльота”.

Позначаючи тривалу, розгорнуту в часі дію чи перебування в певному стані, похідні з суфіксом **-к(а)** вступають у конкурентні відносини з утвореннями на **-нн(я)**, **-енн(я)**, **-інн(я)** (пор. *сподівання* – *сподіванка*, *ліплення* – *ліпка*, *сушіння* – *сушка*), яким поступаються за продуктивністю.

Отже, в новій українській мові за допомогою суфікса **-к(а)** утворився значний масив девербативів із розгалуженою системою лексико-словотвірних значень. На ранньому етапі функціонування нової української мови писемними джерелами фіксуються поодинокі віддієслівні похідні на позначення стосунків між людьми, переміщення та пересування, трудової, професійної, комунікативної діяльності, назви намірів, учинків, особливостей поведінки людини. З ХХ ст. спостерігається тенденція до кількісного зростання назв стосунків, руху, трудової, професійної, комунікативної діяльності людей. Проте в другій половині минулого століття кількість іменників-девербативів на позначення стосунків майже не збільшується, у цілому завершується формування ЛСТ зі значенням переміщення, пересування, разом із тим зберігає високий рівень продуктивності розглядана

модель для позначення трудової, професійної та комунікативної діяльності людини.

У другій половині XIX ст. коло ЛСГ девербативів зі значенням граматичної предметності розширюється за рахунок похідних, що є найменуваннями виробничих та технологічних процесів і станів. Писемні джерела XX ст. фіксують також нечисленні віддієслівні іменники на позначення фізіологічних процесів та дій живої та неживої природи. Триває потужний процес термінологізації назв виробничих та технологічних процесів і дій, що відносяться до різних галузевих сфер.

У цілому ж динаміку розгляданого словотвірного типу пов'язують із дією двох визначальних факторів: міжмовним контактуванням, що знайшло вияв у впливі на цей СТ відповідної високопродуктивної дериваційної моделі в російській мові, та бурхливим розвитком науки та техніки у XX ст., що викликало до життя потребу становлення термінологічних систем. Разом із тим загальна характеристика продуктивності словотвірного типу іменників на **-к(а)** вимагає певних застережень, оскільки значна їх частина є прямими лексичними запозиченнями з російської мови.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Бевзенко С.П. Історична морфологія української мови / Нариси із слоовозміни та словотвору. — Ужгород: Закарпат. вид-во, 1960. — 416 с.
2. Вихованець І.Р. Частини мови в семантико-граматичному аспекті. — К.: Наукова думка, 1988. — 256 с.
3. Городенська К.Г. Проблема виділення словотвірних категорій (на матеріалі іменника) // Мовознавство. — 1994. -- №6. — С.22-28.
4. Гумецька Л.Л. Нариси словотворчої системи української актової мови XIV – XV ст. — К.: Вид-во АН УРСР, 1958. — 298 с.
5. Дідківська Л.П., Родніна Л.О. Словотвір. Синонімія. Стилїстика. — К.: Наукова думка, 1982. — 170 с.
6. Земская Е.А. Современный русский язык. Словообразование. — М.: Просвещение, 1973. — 304 с.

7. Ковалик І.І. Особливості іменникового словотвору східнослов'янської мовної групи // Питання слов'янського мовознавства. – Львів, 1963. – Кн.9. – С. 3-17.
8. Наконечний М.Ф. Розмаїтність форм – багатство мови // Мовознавство. – 1967. – №2. – С. 57-65.
9. Олексенко В.П. Словотвірні категорії суфіксальних іменників: Монографія. – Херсон: Айлант, 2001. – 240 с.
10. Рацинская Г.Н. Отглагольные имена существительные на -ння, -ення (-иння), -ття в современном украинском языке: Автореф. дис. ... канд. филол.наук. – Львов, 1968. – 21 с.
11. Романова Н.П. Словообразование и языковые связи. Русско-украинско-польские языковые связи и вопросы словообразования. – К.: Наукова думка, 1985. – 188 с.
12. Словотвір сучасної української літературної мови. – К.: Наукова думка, 1979. – 405 с.
13. Токар В.П. Історія суфікса -к(а) в українській мові. – Дніпропетровськ: Вид-во ДДУ, 1959. – 50 с.
14. Dokulil M. Tvoreni slov v cestine. – Praha: Nakl Cs. akad. ved., 1962. – Sv. 1. – 263 s.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ ДЖЕРЕЛ

- Б-Н Білецький-Носенко П. Словник української мови / Підготував до видання В.В.Німчук. – К.: Наукова думка, 1966. – 424с.
- ГГЛем Верхратський І. Про говір галицьких лемків / Збірник філологічних секцій НТШ. – Львів, 1902 – т. 5.
- Голов Головацький Я.Ф. Словник української мови / Науковий збірник музею української культури у Свиднику, 1982. – №10. – С.311- 612.
- Гр Словарь української мови: В 4 т. / Зібран. ред. журн. “Києв. старина”. Упорядкував, з дод. власн. матеріалу, Б. Грінченко. – К., 1907-1909.
- ДДГ Ділова документація Гетьманщини XVIIIст – К.: Наукова думка, 1993. – 392 .

- Ж Малорусско-немецкий словарь: В 2т. – Львів, 1886. – 1117с.
- Зин Климентій Зіновійв. Вірші. Приповісті посполиті. – К.: Наукова думка, 1971. – 387с.
- К Українсько-російський словник: У 6 т. / За заг. ред. І.Кириченка. – К.: Наукова думка, 1953-1963.
- К-О Словник мови творів Г.Квітки-Основ'яненка: У3т.– Харків, 1978-1979.
- Лев Опытъ русско-украинского Словаря / Составил Мих. Левченко. – Київ, 1879. – 190 с.
- МатТим Тимченко Є. Матеріали до словника писемної та книжної української мови XV-XVIII ст.: Підготували до видання В.В.Німчук та І.І.Лиса: В 2т. – Київ – Нью-Йорк, 2003
- НТ Російсько-український словник наукової термінології. – К.: Наукова думка, 1998. – 889 с.
- Он Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок: У 2ч. – К.: Наукова думка, 1984. – 495 с.
- Писк Словникъ: Живої народнеї, пісьменної і актової мови руськихъ югівщанъ Російської і Австрійсько-Вендерської цесарії / Составил Фортунать Пискуновъ. – Київ, 1882. – 310 с.
- СПГ Ващенко В.С. Словник Полтавських говорів. – Харків: вид-во Харківського державного університету ім. О.М.Горького, 1960. – Вип.1. – 107с.
- СУМ Словник української мови: В 11т. – К.: Наукова думка, 1970-1980.
- Ум і Сп Уманець М., Спилка А. Русско-украинский словарь. – Берлін, 1924. –1149 с
- Чаб Чабаненко В.А. Словник говірок Нижньої Наддніпрянщини: У 4т. – Запоріжжя, 1992.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Оксана Максимець – кандидат філологічних наук, доцент кафедри українознавства Таврійського державного агротехнологічного університету.

Наукові інтереси: словотвір: напрями, аспекти дослідження історичного словотвору української мови.